

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Cornelii Hazart Societatis Iesv Theologi Discursus Morales In Selectiora Loca Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum

Hazart, Cornelius

Antverpiæ, 1688

Discursus XXXI. Iacob moritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52700)

diere. 1. *Saul* primus rex *Israëlis*, qui multas insignes victorias & prædas ex hostibus retulit. 2. *Esther* regina, & *Mardocheus* ejus avunculus, qui triumpharunt de *Amano* crudelissimo illorum persecutore. 3. *D. Paulus* Apostolus, de quo *Augustinus Serm. 14 de Sanct.* discurret hoc modo: Erat *Paulus* de tribu *Beniamin*: Cum autem *Jacob* benedicens filios suos, venisset ad benedicendum *Beniamin*, ait de illo:

Beniamin lupus rapax. Quid ergone semper erit lupus rapax? Absit, sed qui mane rapit prædam, vespere dividet spolia. Hoc in *Apostolo Paulo* impletum est, quia de illo dictum erat.

Videte ergo *i. Paulum* ut lupum rapacem. *Saulus*, inquit Scriptura, acceptis Epistolis à principibus Sacerdotum, ibat, ut ubicumque inveniret Christianos, ad Sacerdotes attraheret & adduceret, utique puniendos. Ibat spirans minarum & cædis in discipulos Domini, & aderat quando *Stephanus* lapidatus est, & magis sæviebat omnes adjuvando, quam suis manibus lapidando. En primo lupum rapacem. Sed voce *Christi* prostratus de cælo cecidit in faciem suam, & factus ex lupo Apostolus, quantas tunc prædas animarum eripuit diabolo, quam acriter contra illum, omnesque ejus ministros depugnavit, & spolia sua inter gentes divisit prædicando illis doctrinam cælestem, & spargendo in illorum animis Christianas virtutes. Hic tandem finis benedictionum *Jacob*.

DISCURSUS XXXI.

Jacob moritur.

Finitis mandatis, inquit Scriptura, quibus *Jacob* filios suos instruebat, collegit pedes suos super lectulum, & obiit.

Exerarat se ut benediceret filiis, sedebatque in lecto pedibus dependentibus, nunc finito sermone, illis extremum valedicens, retraxit pedes suos supra lectum, & suaviter tradidit spiritum, quod cernens *Ioseph* ruit super faciem patris flens, & deosculans eum, in signum doloris flevit, in signum vehementis affectus, deosculatus est.

Mortuus est *Jacob* anno mundi bis millefimo ducentissimo quinquagesimo.

quagesimo sexto, ætatis suæ centesimo quadagesimo septimo: Tot patriarchæ illum præcesserant, de singulis dicit Scriptura, *mortuus est*. Ita *Genes. cap. 5* dicit: *Vixit Adam nongentis triginta annis*, ingens tempus! sed tandem *mortuus est*: *Vixit Seth* filius ejus nongentis duodecim annis, finis tot annorum mors fuit, mortuus est. *Vixit Enos* nongentis quinque annis, & mortuus est; *Vixit Methusalem* nongentis sexaginta novem annis, clausula tot annorum mors fuit, & mortuus est. Ita de reliquis loquitur Scriptura: Denique nil facit tempus tam longum, nihil tot anni, tandem mors omnia finit, sive ut loquitur Poëta: *Mors ultima linea rerum*.

In hoc ergo tota hominis vita consistit, *vixit, & mortuus est*, utrumque momentum est: In ictu enim oculi, ut quidam ait, clauduntur omnia. Vita stadium est, in hoc alii currunt per plateas voluptuosæ *Babylonis*, medias per voluptates, delicias, & sensualitates, & vanitates, & concupiscentias oculorum, quid tandem erit? mors cursum illum aliquando sistet, dicetque non plus ultra, finemque imponet omnibus voluptatibus ac vanitatibus.

1 Vita locus certaminis est, hic alii currunt post victorias & gloriam mundi, mors currentes subito occupat, & simul tot trophæa, tot signa ac vexilla relata ex hostibus, partaque ex illis gloria in nihilum recidunt.

2 Vita forum est, in quo alii negotiantur, luçantur, congregant divitias atque thesauros, donec tandem veniat mors, & finem imponit divitiis ita ut nihil possit auferri. Mors omnia finit.

3 Vita schola est in qua homines miris cogitationibus ac speculationibus se exercent, disputant, altercantur, scribunt de atomis, de lana caprina: quid tandem? moriendum est, tunc cogitationes omnes illæ ac subtilitates in ictu oculi evanescent.

4 Vita circulus est qui redit ad idem punctum, incipit à pulvere, & in pulverem revertitur, juxta illud quod dixit Deus *Adamo*: *Pulvis es, & in pulverem revertèris*.

Denique vita ludus scaccorum est, ubi alii partes regum agunt, alii equitum, alii peditum, sed sicuti absoluto lædo, omnia instrumenta sus deque miscentur, & in unum saccum conjiciuntur, sic finiente morte vitam, simul in unum dives & pauper: Finis omnium, clausula omnium est mors. Impares nascimur, pares

pares morimur : Hic nascitur dives, hic nobilis, ille rex, iste in cubili deaurato, alii è contrario nascuntur pauperes, in paupere casa, in stramine, nihil refert, quamvis enim impares sumus in vita, omnes tamen pares futuri sumus in morte.

Hoc unum in vita spectandum nobis est ut moriamur sicut *Iacob*, hoc est, ut moriamur in Domino: Clamat enim *Ioannes Apoc. Cap. 14. Beati mortui qui in Domino moriuntur*: Et *David Psal. 115. Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius*.

Huc tandem conatus nostri omnes, omnesque vires ac cogitationes collimare debent. Frustra succedunt reliqua, nisi pretioso exitu coronentur. Reliqui vitæ nostræ dies quasi membra sunt pulcherrimæ statuæ, quorum caput & princeps est dies supremus, Hoc destituta capite, quamvis formosissima statua, monstrum est: *Iudas* formosissimos habebat pedes quando instar Apostoli discurrebat cum cæteris per pagos & urbes, ut Euangelium prædicaret; dicit enim Scriptura: *Quam speciosi pedes Evangelizantium pacem & bona!* Habebat pectus argenteum, quando meruit Servatoris nostri imbui doctrinâ atque præceptis: Habebat brachia & manus aureas quando laborabat pro *Christo* in salutem animarum, sanabat ægros, & dæmones eiciebat, sed quia isti statuæ caput belluinum imposuit, supremumque vitæ diem se suspendendo foedavit, frustra fuere reliqua membra tam speciosa. E contrario: Quia *Petri & Pauli* pretiosa mors extitit, ideo inter statuas domus Domini principem locum meruere.

Ergo hoc unum præ cæteris nobis agendum est, ut nostra mors pretiosa sit, ex qua toti vitæ tantum accedit dignitatis & gloriæ. *Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius*. Quo pacto hoc fiet si vita pretiosa fuerit in conspectu Domini: Vita enim mortis præludium est: Vitæ dies non postremi, depingunt diem supremum: Ut vixeris, sic occumbes: Non erit sine pretio mors, si vita fuerit pretiosa. Quapropter illo colore vitam depingas quo vis mortem tuam depingi. Tu fac ut totam vitam transigas in conspectu Domini, & in conspectu Domini, sive in Domino morieris: mori autem in Domino, idem est quod mori servum Domini; sic dicitur de *Moyse Iosue cap. 1. Moyse servus Domini mortuus est*. Hoc est, inquit *Cajetanus*, licet quandoque peccaverit, & peccando non fuerit servus meus, tamen mortuus est servus meus: Sic enim mortuus est, ut, quidquid erat, quidquid agebat, divinum esset.

Illi etiam servi Dei moriuntur in Domino, qui morientes quasi in sinu Domini conquiescunt, & sic quiescendo suaviter in morte obdormiscunt: Ita *Stephanus* inter saxa, lapidantiumque tumultum & fremitum, *obdormiuit*, inquit Scriptura *Actor. cap. 7, in Domino*. Ita & *Lazarum* amicum suum, cum esset mortuus, dixit *Christus* dormire.

O beati, qui sic in Domino moriuntur, & quare potissimum beati? quia *opera illorum*, inquit *Ioannes*, *sequuntur illos*: Sequuntur tanquam famuli Dominum suum, tanquam filii suum patrem, discipuli suum magistrum, milites suum ducem, nobiles suum regem, sequuntur usque ad tribunal Dei, deducunt & comitantur usque ad supremam curiam Dei. Sicuti ergo quam nobilis sit aliquis ex famulorum numero & ornatu cognoscitur: Ita qui ante regem gloriæ digne vult comparere, debet sibi providere de tot famulis bonorum operum ut quam ornatissimus compareat. Eo enim excipietur splendidius quo plures tales famulos habuerit in comitatu.

Pretiosa vita, pretiosam mortem facit, pretiosam autem vitam faciunt opera, & illa pretiosam mortem faciunt, quia simul cum moriente abeunt ex hac vita ad alteram. Ideo pretiosissima fuit mors Patriarchæ *Iacobi*, quia mortuus est plenus bonis operibus, eoque pretiosior quod vitam duxisset plenam miseriis quas summa cum patientia tolerarat. Quis enim describat omnia quæ bonus ille Patriarcha tota vita fuerit passus? 1. Ob iram & minas fratris sui *Esau* coactus fuerat relicta domo paterna fugere in *Mesopotamiam*. 2. Apud *Labanum* avunculum viginti annis durissimam servitutem perpeffus est. 3. Redux in patriam *Esau* fratrem sibi cum quingentis armatis occurrentem in via metu magno percussus extimuit. 4. Valde afflictus fuit stupro *Dinæ* filiæ suæ, & crudelitate barbara quam ejus filii exercuerant in principem *Sichem*, ejusque subditos omnes. 5. Mors *Rachelis* conjugis, quam summopere diligebat, in ipso partu morientis, maximo illum luctu affecit. 6. Peccatum primogeniti *Ruben* quod commiserat cum noverca sua illius animum potenter turbaverat. 7. *Iosephum* viginti tribus annis tanquam à fera discerptum, assidue deploraverat. 8. Fames & annonæ caritas quæ erat in *Chanaan*, ubi habitabat, magnas illi molestias facefferat quod deberet mittere filios suos ad quærendum panem in *Ægypto*. 9. Quis dolor illi fuerat quod *Simeon*

D d

ejus

ejus filius à *Iosepho* detineretur in vinculis, quod *Beniamin* deberet abduci in *Aegyptum* ? tantus hic dolor fuit ut diceret se moriturum. 10. Tot itinera, & profectiones quas vel jubente Deo, vel ex necessitate, confecerat.

Has aliasque plures anxietates, dolores, & cruces, quas à filiis filiis passus fuerat, expressit in morte cum illis futura prædiceret.

Tu *Ruben*, inquebat, primogenitus meus, caput familiae, qui cæteris consilio & exemplo esse debebas, *fusti principium dolorum mei*, quia maculasti stratum patris tui.

Vos vero *Simeon* & *Levi* induxistis patrem vestrum in periculum mortis, quando occidistis in *Sichem* tot viros innocentes.

Tu vero *Iuda*, quem omnes adorant, peccasti cum nuru tua, & quanta tædia inde sum passus.

Et tu *Zabulon* quem prævidebam magnum aliquando fore negotiatorem, naveque mercibus onustas missurum in omnes mundi plagas, in quas curas me coniecisti & timores, ne merces & naves tuæ perirent, & tu ad pauperiem devenires ?

Sciebam *Issachar* habitaturum ruri, ac tributis misere opprimendum: Misericordiae tuæ erant meæ. Tu cogita quis mihi tunc fuerit sensus.

At tu unica filia mea *Dina*, ubies? tu in juventute tua, inuffisti maculam familiae tuæ numquam eluendam, quia dum curiosa vagaris per urbem gentilium, deflorata es. O quantus ille cruciatus erat animo meo!

Hic vides quam miseram, & tædiosam, & plenam doloribus *Jacob* duxerit vitam: Ergo jam cogita quam pretiosa fuerit eius mors in conspectu Domini, cum nihil pretiosorem faciat mortem quam multa patienter ferre in vita pro Domino. Tot enim coronis à Domino honoramur in morte, quot miseras pro illo passi sumus in vita.